

A CSEMŐI POLGÁRI KÖR HÍRLEVELE

VIII. évf. 2. szám – 2010. szeptember

EGY MONDAT A DEMOKRÁCIÁRÓL

(Illyés Gyula: Egy mondat a zsarnokságról mintájára)

A választások, főleg az önkormányzati választások ezer kérdést vetnek fel az emberben, a választótkban.

Melyik polgármester-jelölt kapja meg a szavazatok többségét? Ennek megfelelően, ki és hogyan fogad majd bennünket a község házában, ha éppen olyan problémánk adódik, amellyel oda kell fordulnunk? Ki és hogyan képviseli majd a falu érdekeit befelé és kifelé? Ki és hogyan fogadja az idegeneket (látogatókat, küldötteket.)? Kik és hogyan állapítják meg és teljesítik a közösség anyagi, kulturális igényeit. A választott vezetők meglátják-e, igénybe veszik-e a kínálkozó lehetőségeket? Egyáltalán: akadnak-e a közösségben vezetésre alkalmas, okos, képzett, határozott, önzetlen, a megmérettetést vállaló, elgondolásaikat ismertetni, megválasztásuk esetén eredményesen megvalósítani tudó, tehetséges egyének. Mivel eddig akadtak, feltételezhető a folyamatos „utánpótlás” is.

Veszik-e a választók maguknak a fáradságot, hogy megismerjék és mérlegeljék a megmérettetésre jelentkezők elképzeléseit, azok emberi, munkavégző, jellembeli tulajdonságát, hogy több közül a lehető legalkalmasabbra, legalkalmasabbakra adják a szavazataikat. És lesz-e a közösségnek olyan szerencséje, hogy a ténylegesen legalkalmasabbak nyerik el a többség bizalmát?

Feltételezve az „igent”, még mindig fennáll annak bizonyítatlansága: megfelelnek-e, majd a megválasztottak feladataik jó vagy legalább a megfelelő elvégzésére; képesek lesznek-e munkájukat demokratikusan, azaz mindenkor a többség érdekeit szem előtt tartva végezni; nem válnak-e önhatalmúvá; képesek lesznek-e a megválasztottak a választás után az ellentéteket, ellenérzéseiket félretéve együttműködni egymással a közösség érdekében?

Képesek lesznek-e a közös munkájukat: – jól megszervezni, – a szakértelmüket felhasználni, – el tudják-e a magánérdeket és a közérdeket magukban

különíteni, – igénylik-e majd a nagyközösség segítségét és ellenőrzését? Kialakul-e a megválasztottak között a jó munkavégzéshez szükséges bizalom, a munkatársi jó viszony? Képesek lesznek-e a vezetők a vezetettekkel is barátságos kapcsolattartásra? Nem száll-e fejükbe a „dicsőség”, a választók lenézése, lekezelése, nem válnak-e feléjük türelmetlenné? Meg tudják-e majd különböztetni a hízelgő, szándékosan félrevezető, önérdékű megnyilvánulásokat a segítőkészek felajánlásaitól? A vezetők el tudják-e érni a beosztottaiknál, pl. a községi alkalmazottaknál is, hogy tisztelettel, türelemmel foglalkozzanak az ügyfeleikkel?

Tudnak-e majd közbiztonságot, közbizalmat, közfegyelmet, törvénytiszteletet létesíteni?

További részletezés helyett most már csak pár témakört említve: jól intézik-e majd az egészségügy, oktatás, művelődés gondját, a település fejlesztését, a helyi szórakozási, sportolási lehetőségek kialakítását? Sikeresen küzdenek-e a helyi korrupció ellen, gondjuk lesz-e a falu, a helyi munkahelyek megteremtésére, az utánpótlás, a fiatalok helyben tartására, az indokolt szociális ellátás biztosítására?

Nagyobb a gondunk, amikor a régi és az új személyek közül kell válogatnunk. A régiek már bizonyítottak sok problémát megoldottak, de maradtak bőven megoldatlanok is, amelyekkel – úgy tűnik – a régi vezetés nem tudott megbirkózni. Mindenki tudna ilyen mondanivalót, itt én csak egyet említek, az időnként megismétlődő „bűz”-t. Ezért szükséges, – akár mennyire érdekeket sértő – időnként újítani, új erővel, új elképzelésekkel kiegészíteni a régieket. Mert – az élet csak ilyen – aki (ami) nem tart lépést a haladással, az lemarad!

Tehát: van gondunk a választásokkal kapcsolatban bőven. De ezek „jó” gondok. Úgy látszik, nő a választások iránti érdeklődés; szűnni, vagy mérséklődni látszik a régi rendszerből hátra-maradt „langyos”, „nem az én dolgom”, „döntsenek az okosok” nemtörődömség.

És a címben ígért „egy mondat”: **Az ország és a települései jó, demokratikus irányításának az alapját a sikeres, szerencsés, előrelátó, szabad választások biztosítják.**

id. Olgyay György

Tartalom:

<i>id. Olgyay György: Egy mondat a demokráciáról</i>	1
<i>Molnár János: Komlóskán jártunk</i>	2
<i>Istvánfi Károly: Virrad</i>	3-4
<i>Sági Lajos: Ki felelős?</i>	4
<i>Választási melléklet</i>	

Valamennyi lapszámunk megtekinthető: www.fideszcegled.hu

Komlósán jártunk

Magyarország északi részét soha nem látott katasztrófa érte 2010-ben. A hatalmas esőzések következménye miatt a legkisebb patakok, vízfolyások is széles folyóvá duzzadtak és pusztítottak mindent, ami az útjukba került.

A médiák naponta adtak hírt a károkról, ami megmozgatta az embereket és rég nem látott szolidaritás alakult ki az országban, mentek önkéntesek ezrei, homokzsákokat rakni, menteni az értékeket és mentek az adományok is.

A Csemői Polgári Kör is gyűjtésbe fogott, a falunapon jótékonyági borkóstolót rendezett, amelynek teljes bevételét az árvízkarosultak javára ajánlott fel. **Összegyűlt 107 000 forint.**

A Polgári kör önkormányzati képviselői kezdeményezték, hogy a falunapi tűzijátékot ne tartsuk meg és az erre szánt 400 ezer forintot adjuk az árvízkarosultaknak. Mivel már szerződés volt a rendezvényre, amit visszamondani komplikált lett volna, így a képviselőtestület javaslatunkra úgy határozott, hogy a tűzijátékkal azonos nagyságú összeget adományoz a karosultak javára.

Hiába volt a nemes cél, és elhatározás, mert ezt a határozatot a falu vezetése nem hajtotta végre... KÁR!

A borkóstoló bevételét a Polgári Kör azonban eljuttatta a rászorultaknak.

A 107 ezer forintot beletettük egy CSEMŐ feliratú reklámszatyorba, mellé a Csemői Hírmondó és a KÖR újság egy példányát és elindultunk vele a kiválasztott településre, Komlósákra.

Ez a település a Zemplénben található, zsákfalú, nehezen megközelíthető. Alig hétszáz lakosú kis település, lakói ruszin nemzetiségűek. A ruszinokról annyit kell tudni, hogy Magyarország leghűségesebb nemzetisége! (II. Rákóczi Ferenc)

Már az odavezető úton is megtapasztaltuk az árvíz valódi mértékét. Jászberénytől Hevesig olyan ér-

zésünk volt, hogy tengerparton vezető úton megyünk. Hosszú kilométereken, ameddig a szem el látott sík víz, itt-ott búzamezők, repce táblák álltak térdig érő vízben. A hegyvidéken láttunk vasúti síneket, amelyek a levegőben lógtak, mert a töltést elmosta a víz, láttunk sárlavinát és elmosott utakat. Megdöbentő látvány volt. A Miskolctól Szerencsre vezető főútról Tolcsvánál tértünk le, Erdőhorváti falutól kb. 10 km, egynyomsávú, töredezett aszfaltcsíkon értük el Komlósákát, ahonnan már nem vezet tovább az út sehova.

Mit teszünk, ha idegen településre kerülünk és információra van szükségünk?

Hát bemegyünk az első vendéglátó egységbe (kocsmába) és biztos, hogy útbaigazítanak bennünket. Így is történt Komlósán is.

Kerestük a polgármestert, a derék atyafiak azonnal mondták, hogy hol lakik, de hiába is keressük, mert nincs itthon. No, ha polgármester nincs, hát jó lesz a Plébános Úr is. Precíz útbaigazítást kaptunk, hogy hogyan jutunk el a zezugos utcákon a templomhoz és mellette a parókiához. Megjegyzem, a falu nem római, hanem görög-katolikus település. Ezt két dologból lehet észlelni. Az egyik, hogy a római katolikus hitűek „Dicsértessék a Jézus Krisztus”-sal köszöntik egymást, addig a görög-katolikusok „Dicsőség az Úr Jézus Krisztusnak”-kal köszönnek.

A másik különbség, hogy a görög-katolikus papok megnősülhetnek, és családot alapíthatnak. Így van ez Komlósán is. Amikor megérkeztünk a templomhoz, a Plébános Úr felesége fogadott bennünket. Néhány perc várakozás után megérkezett a Plébános Úr, akinek előadtuk jövetelünk okát, kértük, hogy adjon egy címet, nevet, akinél nagy szükség van a segítségre. A Plébános Úr azonnal fölhívta a polgármestert és meghozták a döntést. Ezután beültünk az autóba az Atya elnavigált bennünket a kiválasztott családhoz. Három kisgyermek és egy éppen kórházi ápoláson lévő nagymama és a házaspár alkotta a kiválasztott családot. Az anyuka munkanélküli, az apuka az iskola fűtője, de szeptemberben neki is megszűnik a munkahelye.

A pénzt átadtuk, gyors fényképezkedés után azonnal indultunk haza.

Sokáig fogjuk őrizni a családfő, a gyerekek, a Plébános Úr tekintetét, amely kételkedő is volt, meg hálás is. Kételkedő, hogy van ilyen, tényleg igaz, hogy ahol nagy a szükség, legközelebb a segítség?

Volt, és remélem, hogy ha a sors úgy hozza, máskor is lesz ilyen alkalom.

Köszönet mindazoknak, akik bort vagy pogácsát felajánlottak, az adományt összegyűjtötték, és azoknak, akik adományoztak.

Molnár János

Virrad!

Még nem látszik teljesen a nap, még nincs egészen világos, de már az első fénysugarak kezdik legyőzni az éjszaka nyomasztó sötétségét.

– Miről beszélés? – kérdi Pista a szomszédjától.

– Söjtörről és Kötcséről! Ujjongott a lelkem, amikor meghallottam, hogy babgulyást, marhapörköltet, lecsót főztek és ettek az ország és a Fidesz vezetői két hete, Kötcsén. Lehet, hogy ez magában nem is nagy dolog. Tudom, nem ezen múlik az ország, az életünk sora, de ebben a tétben benne van minden, ami az új korszakot jelenti, mint cseppben a tenger.

– Most aztán végkép elsötétült előttem a képernyő!

– Megpróbálok megvilágosítani – válaszol János –, tudod, a politikusok úgy tudják, fél évnél többre nem emlékszünk, és ez legtöbbször így is van. Nekem viszont még elevenen él az emlékezetemben Söjtör. Az MSZP-SZDSZ kormány kihelyezett ülését tartotta ott még 2003-ban és a Rózsadombról az elegáns Mágna étteremből – figyelj! a szocialista és a mágna – vitette kétszáz kilométerre a lakomára az ételt, italt, de még a pincérek is. Kötcsén meg babgulyás!

– Na, ne mondd, hogy abba a pármillióba ment tönkre az ország!

– Itt nem arról a pár millióról van szó, hanem egy jelenségről. Söjtör szellemében tette tönkre az országot az előző kormány. Elég volt! Ezért zavartuk el a régit és választottuk meg kétharmados többséggel az újat, mert elég volt!

– Miből volt elég?
Nagyon sok mindentől, elmondok, néhányat. Elég volt, hogy az előző kormány szóban, jaj de nagyon családbarát volt, de elvett a gyesből egy évet. Orbán Viktor pedig azt mondta legyen lehetsége az anyukának – ha akar – hároméves korig a gyermeke mellett maradni, lelkileg és testileg is egészséges gyermeket nevelni a Hazának! Az új kormány máris visszaadta, amit az előző szocialista-szabaddemokrata elvett.

Elég volt, hogy az iskolában ne lehessen megbuktatni azt, aki nem tud. Most újból a szakember dönthet, tovább léphet-e gyerek vagy maradjon még és pótolja be, amit nem tudott, vagy nem akart megtanulni – a tanító, a tanár, nem az elfogult szülő.

Elég volt, hogy ne lehessen fegyelmezni, szeptembertől, aki nem járhatja, rendszeresen gyermekét az iskolába az nem kapja kézhez a családi pótlékot.

Elég volt, hogy felemelték a tolvajlás büntetethetőségét 20 000 Ft-ra, az alatt nyugodtan lophattak. A jegyzőkre

bízták a rendőrség helyett a szabálysértési eljárást, Ó meg kiszabhatott pénzbírságot, amit ugyan miből fizetett volna be az elkövető, hát nincs jövedelme a segélyből meg aztán nem lehetett levonni. Mostantól mehet a börtönbe.

Elég volt a „megélhetési bűnözésből”, elég volt, hogy nem védhettük meg javainkat, hogy az elbizonytalanított rendőrök kiröhögtek a tolvajok, amiért nem mertek intézkedni. Eddig több joga volt a rablónak, mint az áldozatának.

Elég volt, hogy a Fidesz lakástámogatását 2002-ben eltörölték, az építkezésre rászabadították a bankokat, a devizahiteleket, aztán potom pénzekért el akarták adni a házaikat, családokat földönfutóvá tenni! Az új kormány nem enged!

Elég volt az állandó már elviselhetetlen mértékű ár-emelésekből, megfizethetetlen energia-árakból, letörését elkezdte a kormány

Elég volt, hogy a gázszolgáltatók az áramszolgáltatók, üzletláncok a sok százmilliárdokat kivigyék az országból. Gyógyír ezekre egy másik gázvezeték, nem leszünk kénytelenek elfogadni minden diktátumot, amit kénytelenek lennénk, ha egy helyről jönne a gáz. A termelők közvetlen adhatják el a zöldséget, gyümölcsöt az éttermeknek, iskoláknak, kisboltoknak. Mindenki jól jár, a termelő többet kap, a fogyasztó kevesebbet jut hozzá.

Elég volt a hazugságra épülő kormányból, amit maga Gyurcsány vallott be, hogy hazudtunk reggel meg este meg éjszaka, hogy hatalmon maradhassunk.

Elég volt abból, hogy volt kormányfő, MNB elnök és a többiek milliárdjaikat kivigyék külföldre, hogy ne kelljen adót fizetni hazánkban.

Elég volt, hogy ugyanez a bankelnök fél év alatt annyit keressen, mint egy minimálbéres egy egész élet alatt. Elég volt, hogy Magyarországon a bankelnök nyolc milliót keressen, a FED-nek nevezett *amerikai központi bank elnökének* ötmilliójával szemben.

Elég volt, hogy a Világbank, az Európai unió beleszóljon, hogy nem lehet a bank elnök fizetését csökkenteni. Orbán közölte: „akármilyen külföldi kritika érkezik, a jó erkölcs, a kétmilliós bérkorlátozás mindenkire vonatkozik, a bankárookra is, még a legelegánsabb pozícióban lévők, a külföldön panaszkodók sem kivételek”.

Elég volt, a milliárdokat zsebre vágó tanácsadókból. Elég volt, abból, hogy az iskolák, terek, utak, autópályák, hidak, építését végzők, akik ténylegesen elvégezték a munkát, nem kapták meg az érte járó pénzt, mert a fővállalko-

Kedves Molnár János és kedves Molnár Jánosné!

Elnézést kell kérnem az elhúzódtott reakcióért, de nagyon hálásak vagyunk a Csemői Polgári Körnek, hogy ilyen jelentős összeget ajánlottak fel egy kárt szenvedett és nehéz helyzetben lévő komlóskai nagycsaládnak, ahol tisztességgel dolgozik mind a két szülő, és igyekszik a legtöbbet és legjobbat megadni gyermekeiknek.

Valóban még másnap is kerestek, hogy miért is kapták ők ezt... Hogy lehet, hogy valaki nekik gyűjtött...

Hálásan köszönjük az adományukat, postai úton pedig a megadott címre eljuttatunk egy kis köszönőcsomagot.

Szeretetüket megköszönve a támogatott család nevében (Perhács család):

Bíró István komlóskai görög katolikus pap

Ki felelős?

„Fiam, a lelkedben a láng – vigyázz, a jövőt bízom rád...”

Felelősség...

Sokféleképpen használjuk ma ezt a szót, de leggyakrabban a múlt eseményeire visszautalva. Olyankor, amikor a felelősöket keressük, amikor nem a jelen problémájával foglalkozunk, hanem megpróbálunk minden bajunkhoz hozzárendelni egy bűnöst, akít a történelemért hibáztathatunk. Mintha nekünk nem is lenne részünk abban, hogy rossz döntést hoztunk, amikor éppen órá bízunk a dolgot.

Beszéljünk inkább más szempontból a felelősségről. Vannak azért ennél naposabb oldalai is ennek a szónak. Olyan dolgokat szeretnék felemlíteni, amik a jövőre utalnak és nem csak a múltat boncolgatják. Minden egyes választáskor, legyen az országos vagy helyi, a jövőnk – pontosabban a jövőnk pár évnnyi szelete – van ránk bízva. Ilyenkor amellet, hogy a dicső múltat felemlítjük, és tisztelettel fejet hajtunk eredményei előtt, a holnapra kell figyelniünk. Most más kifejezések kell, hogy foglalkoztassanak bennünket.

Ott van például a *felelősségtudat*. Tudatában vagyunk-e egyáltalán annak, hogy miért vagyunk felelősök? Nemcsak azért, hogy bezártuk-e a kaput éjszakára, vagy kitettük-e a szemetet... Ennél sokkal nagyobb felelősség vár ránk október 3-án. És ezt a felelősséget nem lehet azzal letenni, hogy otthon maradunk. Általában, ha kérdeznak ilyesmiről, azt szoktam mondani, hogy ha otthon maradunk, az olyan, mint amikor a kocsis a lovak közé dobja a gyeplőt. Más helyett nem szavazhatunk, tehát főleg az azzal biztatni másokat, tréfára véve a dolgot, hogy „helyettem is tegyél keresztet”. Mindenkinek magának kell azt odatenni, és tudatában lennie annak, hogy felelősök vagyunk minden jóért és rosszért, ami történni fog.

Aztán ott van a *felelősségérzet*. Átérezzük-e a felelősségét annak, amit teszünk? Vagy csak csináljuk, mert valaki azt mondta, hogy csinálni kell. Boldogan emlékezem azokra az idős emberekre, akikkel a

közelmúlt szavazásain találkoztam. Akik ünneplő ruhát vettek fel, amikor szavazni indultak, mert úgy érezték, hogy most valami nagy dolgot csinálnak, ami az életüket változtatja meg. Ők nem akartak otthon maradni, mert: „aki tehetne jót, de nem teszi – bűne az annak...”

Az ő számukra biztosan nem probléma a *felelősségvállalás*. Vállalni a felelősséget azért, amit teszünk, vagy éppen ellenkezőleg, amit elmulasztunk megtenni. Amit mondunk, vagy amikor hallgatunk, pedig szólni kellett volna. Hogy is lesz ez a jövőben? Elmegyünk választani, aztán valahová odatesszük a választói akaratunkat jelző keresztet. És vállalni fogjuk, hogy hová tettük azt a keresztet? Hogy ezt mi akartuk? Akkor is, ha igazunk volt? És akkor is, ha nem jól választottunk? Ne feledkezzünk meg arról, hogy alig néhány évtizede, még komoly probléma volt a szabad véleménynyilvánítás. Mert nem lehetett... és mert nem lehetett, mindenki akart... Most hogy lehet, sőt kell, már nem is akar annyira mindenki...

És ez már az utolsó fogalom, a *felelős állampolgári magatartás*, amit szintén gyakran hallunk manapság. Legtöbbször, amikor fejünkre olvassák valamelyik mulasztásunkat. Nézzük meg tehát, hogy milyen is az a felelős állampolgári magatartás!

Az ilyen embert a felelősségérzete arra indítja, hogy mielőtt szavazni megy, ismerje meg a választható személyeket, és ígéreteiket, tájékozódjon a felelős, hogy mit várhat el tőlük. A felelősségtudata vezérli, amikor elmegy és szavaz a legjobb meggyőződése szerint. Majd amikor a választások után a szürke hétköznapiak következnek, vállalja a felelősséget elsősorban saját maga előtt, de ha szükséges mások véleményével szemben is!

Ilyen *felelősségérzettel* áthatott, *felelősségtudat* által irányított, és *felelősségvállalásban* is bátor választásokat kívánok mindnyájunknak!

Mert, ahogy az író mondja: „...Vigyázz – a jövőt bízom rád...”

Sági Lajos

zó, röhögve a markába ellillant az egésszel. Mostantól egy fillért sem kaphat, amíg az alvállalkozót ki nem fizette

Elég volt az állandó megszorításokból, végre van egy olyan kormányunk, aki azt mondja, nem lehet tovább a családok terheit növelni és nem csak beszél, de cselekszik is az emberek érdekében. Ellenáll annak a hatalmas nyomásnak mely a pénzvilág minden pontja felől érkezik, hogy újabb hitelt vegyen fel a kormány, hogy még jobban eladósodjunk, még több kamatot fizessünk, még több megszorítást viseljünk el. Nem! Elég volt!

Elég volt abból, a balliberális tévhitből, hogy a piac mindent megold, az állam vonuljon ki az életünkből, látszik micsoda válságba sodorták ezek a nézetek a világot. Igenis a polgáraival törődő államra van szükség

Elég volt abból is, hogy a hatalomból kibukott balliberális értelmiségiek lejárató kampányt folytassanak a kormány, a Fidesz, a hazánk, így mindannyiunk ellen.

Elég volt, hogy ugyanezen körök amerikai, német, francia, kapcsolataikat kihasználva olyan cikkeket jelentenek meg a kormány még el sem fogadott törvényeiről, melyben jajveszékelve „féltek” a demokráciát. Elég volt,

hogy rettegnek a szegény bankelnök fizetésének megkurtítása miatt, féltik a milliárdokat ellopó fővállalkozókat, hatalmas végkielégítést élvezőket, mert ezentúl nem tehetik. Jajgatnak, micsoda a bankokat megadóztatni? Ilyen nincs! Felhördült az egész pénzvilág a magyar kormány ellen. Most mit látunk, lesz bankadó Németországban, Angliában, és sorra a többi uniós országokban is.

Nem értik meg, de meg kell értetni velük: ennek az országnak elege lett belőlük, azért lettek leváltva. A Fidesz-KDNP kormány teszi a dolgát. Kormányoz! Ezzel bízunk meg tavasszal, az lenne a katasztrófa, ha továbbra is úgy mennének a dolgok, ahogy Ők, a balliberálisok majd megmondják, mert Ők a megmondó emberek, mert csak Ők, csak is Ők tudnak mindent jobban. Még most sem látják, vagy nem akarják látni, hogy milyen mély szakadékba kormányozták az ország szekerét.

Elég volt, hogy gúnyszó a szemükben, lelkükben a NEM-ZET, első lépésként az új parlament megadta a lehetőséget a határon túli nemzetársainknak, ha akarják és kérik, Magyar állampolgárok lehetnek.

Istvánfi Károly